

PETRA NEOMILLNEROVÁ

VLASTNÍ KREV

TRIFID

Petra Neomillnerová
Vlastní krev

© Petra Neomillnerová, 2006

Cover © Milan Fibiger, 2006

© TRITON, 2006

ISBN 80-7254-796-8

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

PETRA NEOMILLNEROVÁ
VLASTNÍ KREV

PĚTRH NEOMILLNEROVÁ

VLASTNÍ KREV

TRITON

Hněv řeky

Děšť neustává, dny, týden, provazy vody spojují oblohu s údolím. A řeka se kroutí v bocích, řeka hrbí hřbet, sune se jako kočka na lovu, jako had blíž k městečku a k mostu. Tiskne ve svých zákrutech drúzu domů jako dítě kruté nevědomostí rukou tísni ptáčka. Její vody rudnou železitou půdou, jako by korytem tekla krev. Řeka se vlní v bocích...

I.

Moire

Do spánku se kromě bubnu padajícího deště vplétá ještě jiný zvuk, zvuk lidské pěsti dopadající na dřevo. Otevřu oči a mžourám do plamene svíčky, zpola probuzená, napůl ještě ve snu o jiné posteli a jiném stropě, než na jaký teď mžikám přes spánkem slepené řasy.

„Už jdu, do psí matky...“, zavrčím a přehodím přes nahé tělo tlustý vlněný plášť.

Vyvalené modré oči starostovic kluka.

„Co lítáš po nocích, kůzle?“

„Táta prosí.“

„Co zas? Rodí vám kobyla? Nadělení doma nečekáte, tak co, k čertu...“

„Řeka stoupá.“

Zamrazí mě. Víím, že se Raina zvedá, dívala jsem se včera, ale živlová magie není mou silnou stránkou.

Kdysi, před lety, před řádkou let dlouhou jako poloviční náhrdelník, mě ani nenapadlo, že mě jednou budou budít usmrkaní synkové starostů. Před řádkou let dlouhou jako poloviční náhrdelník jsem nahlížela do černých zrcadel za vysokými okny, páčila santal a večer se česala do zábav a nelehávala v lůžku sama s kouřem z konopí.

„Obléknu se, štěně.“ Postrčím kluka za dveře a houknu na Umu, svou hospodyní, která už si zaplétá provazovité šedé copy.

„Dej mu snídani, paňmámo,“ zašklebím se a šourám se po schodech do patra. Nenávidím ráno.

Nenávidím ráno a nenávidím déšť. Holínky mi prosakují vlhkem, když se brodím travou ke břehu řeky, zachumlaná do vlněného pláště, s rudými vlasy smotanými pod kápí. Kožené kalhoty nehřejí a zavhlá kůže se lepí ke stehnům, déšť olizuje krk a já kleju.

Pak zachytím vyděšený pohled, a když vidím ten zapíraný klukovský strach, zmlknu a vyhnu se kaluži.

V šeru úsvitu stojí na břehu řeky hlouček mužů. Starosta a radní, takto kupec, kovář, místní mečíř a jiná městská „smetánka“. Chlapi snad ne hloupí, jen pomalí a opatrní až běda.

Úkosem pohlédnu na bahnitý břeh. „Zvedá se to, to vidím.“

„Vzácná...“

„Zkrať to!“ chraptím nevyspale.

„Když jsem byl kluk, spláchla Raina půlku města, paní Moire.“ Má úzkostlivé oči, Radmir, a když se proti své

vůli propadnu do jeho mysli, vidím křičícího hnědovlasého kloučka a topící se štěně... První rána, první rána v životě malého Radka.

Peklo na čtení myšlenek, odplivnu si v duchu. V Radmirově mysli se stále topí štěně.

„Stoupá..., protože prší a přitéká to Adlerským potokem. Voda přitéká z hor a já ji pryč nedám,“ rozhodím rukama a přejeedu pohledem zmáčené koňšely. „Pohlídám hladinu. Odměříme na mostě hranici, kam až voda může stoupnout, a pak... budete vědět. Seberete děti a stříbrný nádobí po babičce a pryč. Na kopec a čekat. Neumím zastavit povodeň,“ useknu ostře do překvapených očí, „a nadlouho ji nezastaví nikdo, ani ti, kdo dělají živlovou magii specializovanou na vodní živél. Rozumíte?“ Zbytečné se ptát, nerozumí nikdo, tváře se nadouvají protesty.

„Co obětovat něco Ran, říční bohyni, možná by to...“

Tak theurgie se vám zachtělo, mládenci? Ještě toho trochu.

„Nejsem Ranina kněžka a navíc... z hlediska řeky je povodeň přirozená. Grabstein stojí na nivě, to víme všichni.“

Zaraženě zmlknou a civí na mě jako uhranutí.

„Dobře, pokusím se zastavit déšť,“ vzdychnu. Ostatně, co s nimi mám dělat.

Pokusím, ale marná snaha... zastavím déšť nad městem, a v horách bude lít dál. Vypravit se do Adleru, den cesty na koni, a mluvit tam s Mistrem Laviniem, zařkávačem zpola senilním? Ztráta času... Je rád, že dojde na nočník, natož aby zastavil průtrž.

„Pokusím se zastavit déšť, chlapi.“ Nadskočí už při tom oslovení, protože si zakládají na svých směšných titulech.

„Pokusím se zastavit déšť a vy oběhněte mlynáře v okolí, upusťte kačák na kraji města, odnesete nějaké jídlo do dupárny na kopci.“ Tlesknu, když vidím nechápavé pohledy.

„Lepší dvakrát jet s vozem, než litovat o hladu.“

„Máte si vykopat pořádné základy,“ seknu ještě poznámkou mistra zednického, který sice staví domky omalované dožluta, ale se sklepy tak na dva žejdlíky mléka a krajáč podmáslí.

„A teď běžte...“ povzdychu a nastavím tvář dešti. „Budu čarovat!“

Pohledem doprovodím loudající se skupinku a rozpřáhnou ruce k nebi. Déšť mi teče po tváři a kupy mraků se převalují nasáklé vodou jako břicha opilců.

„Heá, větre, heá, přijď a znovu mi rozfoukej vlasy, rozežeň mraky, přijď, ty, který běžíš nebem...“

Brzo, brzo pak přestanu cítit déšť za krkem a nakonec vítr přijde.

* * *

Na městečko už nepadá déšť a v síni radnice je teplo, mně dokonce horko, vzteky.

„Přijede Mistr až z hlavního města. Z Bratrstva. Máme štěstí, protože je tu na inspekční cestě,“ sdělili mi tajuplně a já začala křičet.

„Taky jsem z Bratrstva a taky z hlavního města, do psí matky, co myslíte, že vám přinese za štěstí? A připravte si kasu.“

Ano, taky jsem z hlavního města, holka, ženská, městská buchta uvyklá kobercům a plesům, intrikám, pomluvám a kocouřím mravům svých kolegů.

Ruce ve vlasech červených barvičkou, rty zkoumající břicho, horké víno v pohárech a sloupce mincí sázených do hry, cinknuté karty, každý hraje falešně, smích a měšce plné stříbra za afrodisiaka a za potraty, za byliny pro králův fraucimor, za úsměv hozený po pupkatých pánech od dvora. Jsem z hlavního města a nebyla bych tu, kdyby, kdyby šeptaných úsměšků nebylo tak moc, kdyby tlamy pomluv tak bolestně netrhaly děvče navzdory Universitě a Institutu ještě hloupé, dychtivé pýchou mláďi a žhavé chyběním zábran a hladověním mezi repetivními spolužačkami.

Znovu se mi vybaví kosé pohledy mužských očí obkroužených šminkou, nenápadně nápadné mrkání, jeden hlas úlisně provívající městem, hodnotící můj hrudník, kolébku boků, muže bez klepání vcházející do mé ložnice, protože přece netrávím noci sama, nikdy sama. Příběh, zkazka, pomluva o layelánských čarodějích, opírajících mě o dub v druidském háji. Hanba, a nejen to.

Nymfomanka!

A dost.

Naložený nákladní kůň, knihy a křišťálová koule a za zády historka o bohatém pánovi, co chce mít mléčnou kůži čarodějničky jen pro sebe.

Nákladní kůň a pár trpkých let v dobrovolném vyhnanství, temná vzpomínka na něco, co je příliš zlé, než aby na to šlo zapomenout, nuda malého města s červenými korálky lovů a trhů, a pak... pak zvyk.

„Mistr z hlavního města,“ ušklíbám se teď už jen trpce.

„Bude to drahé a nejspíš k ničemu. Je do odborník na živlovou?“ zvednu tázavě obočí a pak jen zavrtím hlavou.

Radní po sobě pokukují, i oni už si zvykli na mou přítomnost, na přítomnost ženy, dítěte, podivínky... Čas se mě za léta uplynulá od divokých časů v Bratrstvu příliš nedotknul, jen oči pohasly za tu dobu, co otvírám bránu do života i provázím vyděšené, zoufalé či rezignované rodáky městečka k smrti.

Pokukují po sobě a ani nevědí, proč se vlastně nechali tolik okouzlit hranostajovým lemováním čapky nějakého hejska z města.

„Raina stoupá,“ řeknu tiše. „Odvezli jste jídlo na kopec?“

Desmond

Nesnáším tyhle vesnické díry. Senilní zaříkávač v Auburgu a teď Grabstein, uctíví strejdové v nemožných kalhotách a s čepicemi v pěstích. Povodeň. Jistě, je povinností čaroděje přispět na pomoc v ohrožení, ale rozvodněný potok v nějaké zapadlé vartě není zrovna ideální zakázkou.

A pak, na scéně je nějaká „vzácná paní“ čarodějka... Marie nebo Mira, nebo že by Moira?

Vesnických čarodějek je několik typů a jeden jak druhý je mi protivný jako hospodská strava a projev k zahájení sněmu dohromady.

Buď jsou to děsivé bezzubé babice, tak staré, že pamatují založení vesniček, které drží pod svou vládou, mají berle a prašivé kočky a s oblibou léčí pelyňkem, nebo vykutálené podvodnice, cikánky či kejklířky, které to táhnou se starostou a pro lásku si k nim chodí půlka chlapů z vísky. Ty kočky většinou nemají, zato mají spoustu zajímavých pohlavních nemocí.

A pak, daleko nejhorší jsou „moudré panny“, jurodivé odkvétající dívky, kterým za mlada zemřel milý a ony se stálým schraňováním panenství dočista pomátly. Courají se po nocích při měsíčku, kuňkají zaříkadla, na vlasech

mýší barvy mají posazený věneček z hřbitovního kvítí a vesnice je snáší napůl ze soucitu. Specializují se na léčení nešťastné lásky a ve snech se jim prohánějí démoni s pořádnými kládami mezi nohama. Brrrrrrrrrrrr.

Jen těžko odhadnout, jaký typ bude tahle „vzácná“. Ale na druhé straně, snad bude stačit, když mi ukáže, kdy k řece.

Aby se mi ještě kromě vesnických křupanů motala pod nohama i potrhlá ženská, to tak.

Kopyta koně se smekají v bahně a nákladní valach za zády supí pod brašnami.

Mít to už za sebou a pak rychle zpátky domů, teplé víno a tu ochotnou černoookou služtičku a Aram má prý novou praktikantku, hmmmmmmmmm.

Život by mohl být zábavný, mohl by, jen kdyby pořád tak nepršelo.

II.

Moire

Raina stoupá, vozy hrčí po dláždění, jak se z města odváží pytle s obilím a boty, kdákající slípky i řvoucí děcka, dívám se na řeku, rozlévá se do luk a oplétá městečko, neprší, ale co z toho, cítím sílu, sílu zrychlujícího se proudu, procitající dravčí duši řeky.

Kurva, proč jsem víc neposlouchala úvahy paní Ulriky, Mistryně magie naturalis, pozdě člověk lituje hluchých uší a červeného vína prolitého hrdlem... Nu což.

Raina stoupá a radní na mě hledí vyděšeně, tázavě, vyčítavě. Přitáhnu plášť těsněji k prochladyým zádům, v noci

jsem nespala, v krku mě pálí a oči se zavírají. Jsem unavená, unavená...

Čaroděj má být pilíř, nedat najevo strach, nevyspalá, strach je neřest, a co strach ze selhání, mí moudří učitelé? Co strach ze selhání?

Po dlažbě hrčí kola, ale lidé v městečku zůstávají, darmo je obcházet domy, lidé jsou jako vrtohlaví a mámy z chalup za bránou si ani nesvolaly děti, psi neklidně štěkají na krátkých řetězech, vmyslet do zapomnění všechnu tu vodu, teleportovat do moře, přemýšlím a vím, že to jsou nesmysly, kdo to kdy viděl, tok řeky, i káď vody na koupání dá zabrat, voda pění pod mostkem a už s sebou nese větve stromů, už tarasí mostní pilíře....

„Přines aspoň bidla, tupohlavče! Mám všechno dělat sama?“ štěkám a biřic běží.

Desmond

Tohle se mi nelíbí, městečko záhybem řeky uvězněné a voda stoupá. K hlavní bráně je to ještě po suchu, ale i tak se koňská kopyta boří. Půda je podmáčená... Zarybařit si tu za pěkného počasí, ale takhle, mor na tuhle vlhkou díru, horké víno a zout si boty a spát.

Kdepak spát, hned za branou starosta s pupkem a radní, co vypadají jako punčocháři, pach bahna a rybího trhu a koňských lejn.

„Vzácný pane, jsme tak rádi, že jste tady,“ a už se mi sápo po ruce, odeženu je pohybem.

„Olizovat rukavice mi nemusíte, pánové. Rád bych se převlékl a vyspal.“

Nechápavé pohledy... co si ti křupani myslí?

„Paní Moire vás čeká u mostu, Milosti.“ Zní to zdvořile, ale nevypadají, že by mi chtěli rozestlat postel, takže se podíváme, jaký z typů venkovských vědem se hodí na tuhle dámu.

Vykročím za starostou a cítím, jak mi vlhko vzlíná pod košili. Magie je někdy zatracené povolání!

U mostku přes řeku se máchají dva biřici a nějaký kluk. Bidly se snaží usměrňovat větve, aby propluly pod mostem a netarasily vodě cestu.

Rozhlížím se po čarodějce, když starosta máchne rukou k výrostkovi a ten shrne kapuci...

Vidím na rudo nabarvené kučery, liščí tvářičku a oči olemované černými jezery únavy, studená drobná ruka stiskne moji, rozhodně a pevně.

„Buď zdrav.“ Ostrý hlas se stopu chrapotu. Povědomý hlas.

Ne, tohle není venkovská čarodějka, a při pohledu do temných očí si náhle vzpomínám. Moire, černé hedvábí se sune dolů po bílé kůži, růžové bradavky a přítelův loket v žebrech: „To je kost, co?“ Všichni křičí a Moire pije rudé víno, teče jí do výstřihu. „Dej mi...“ lákám ji v smíchu a ta potvora... Nafackovala mi tenkrát, už si vzpomínám.

„Dost rozkošných vzpomínek, kolego!“ Stojí proti mně zachumlaná do neforemného pláště a výsměšně si mě měří, četla mi myšlenky celou tu dobu, nervózně si stáhnou rukavice, dobrý pozor si budu muset dát na tuhle ještěřici, to není žádná hřbitovní lilie, a i když jí život v takové díře jistě ubral na cviku, nebezpečná být může.

„Jak jsi na tom s živlovou?“ ptá se bez okolků a ukazuje bradou na blátivý tok. Někde v dálce hřmí.

Krčím rameny: „Nejsem specialista..“

Kývne hlavou, jako bych jen stvrdil její dojem, a pak se otočí ke starostovi.

„Všichni na kopec,“ štěkne. „A fofrem!“

Moire

Městečko je teď tiché, zalklé, zatemněné strachem, jen voda hučí. Voda. Kdo mohl, měl by už být na kopci, uplakané děti, vzteklé ženské, hrčivě se modlící k Vidarovi, zamklí chlapi... Domky jsou zamčené, mezi okenicemi mech a lecjaké narychlo shledané hadry, i domácí havěť nacpaná do košů byla odvezena. Bez breku se to neobešlo, i rány padly. Jak vysvětlit, že hůl v ruce bojovné babičky nezažene povodeň, že ničemu nepomůže, když se rozmočené vepřovice sesypou na lidské hlavy a pohřbí je.

Nechce se věřit, vím, ani Uma nechtěla, nejradši by dům hájila z malé věžičky jako neohrožený halapartník. Těžko jsem jí to vysvětlovala, že do její naleštěné kuchyně tentokrát může vtrhnou něco horšího než já v opici.

Cennosti se nastěhovaly do patra, knihy zbylé po škole na půdu, snad bych je mohla teleportovat do bezpečí, ale nechci, jsou najednou tak zbytečné. Kovář odvedl mou vranku, na pevném řemení a silou mocí odvěkli velikou huňatou pasteveckou fenu, která mi lehává na prahu ložnice... Aj, bohové, srdce z toho bolí, dokonce i mě.

Město je tiché.

V krbu na radnici praská oheň, choulím se v křesle a v šeru úkosem pozoruju Desmonda. Pečlivě zastřižené kotlety a dlouhé brvy, košile z hedvábí, hubená tvář ně-

koho, kdo žije hlavně v noci, kolik jsem znala takových, jak je to teď malicherné, tenkrát jsem šla s jiným, pár zlých slůvek na mou adresu, ze zklamání, ze zraněné pýchy odmítnutého milence, a dnes... voda stoupá.

Nakloním se, abych se dotkla jeho ramene a...

Dveře třesknou o zeď, jak je malý biřic Johan rozrazí. „Voda sebrala Radmirovi sklad.“

Vyskočím a v běhu vidím, jak Desmond sbírá z podlahy svou brašnu.

„Pohni,“ křiknu netrpělivě a lusknutím zapálím pochodeň.

Desmond

Sedím v šeru světnice na radnici a čekám. Čekám na křik, v nejistotě, cítím teď všude kolem sebe strach, cítím zlé charisma nebezpečí skrytého ve tmě, strach z neznámého, z vody, která se přivalí z noci, páchnoucí a kypící, strhne domy a naplní plíce, vody, před kterou není úniku, která zanechá zkázu...

Oči mužů se na mě upírají s nadějí. Jenže co můžu já? Zadržet vodu? Na okamžik, teleportovat pár lidí a pak tišit plačící, zabránit epidemii ze tlející vody, až bude po všem, až z města zbude blátivý koláč.

Člověk nemá dovolit strachu, aby do něj vstoupil, ano, ale tohle je jako chvíle před útokem, ta nejhorší...

Moire se strnule dívá do plamenů. Bývalo to sladké dítě... Myšlenky mi volky nevolky přeskočí k muchlování, vsunout ruce pod prohrátý plášť a přitisknout se k měkkému tělu, otevřít jí rty a... krev se žene tělem... Vidím, že sklon ženinych ramen nezve k hrám, je přihrbená ja-

ko rys těsně před skokem, zachmuřená, rty semknuté a ruce vztažené k ohni v posismu čerpání, snad bezděčným, na kámen ztvrdla orchidejka jménem Moire v městečku nad řekou Rainou.

Dveře třesknou o zeď a žena se vztyčí. „Pohni...“ křikne na mě. „Tanec začíná.“

III.

Voda pění, bere prkenná stavení, dere se uličkami, po náručích polyká hlínu pod stěnami domů, jako by Grabstein podřezávala pilou, temná nocí a špínou se Raina ujímá vlády.

Moire

Nadávám bez přestání, topící se kravka zoufale mele kopyty ve snaze udržet se nad vodou, měla bych šetřit síly, ale místo toho šilející dobytče nechám levitovat nad hladinou pěnivé břechky, které už se nedá říkat řeka, a pak stračenu hodím odbytým teleportačním kouzlem rovnou na vršek nad Grabsteinem, poradte si, pitomci, pomyslím si zuřivě a přeběhnu po pobožené zahradní zdi. Tuším, že to bude horší, že povodňová vlna teprve přijde, brána je vyražená a město jako bazének se zlatými karasy, bezbranné... Ohlížím se Desmondovi.

Peklo, mor a běhavku na vás, lidi. Desmond znamením zadržuje sloupec vody a rozcuchaná ubřečená ženská s dítětem na ruce a kozou na provázku běží záplavou směrem k rynku, který ještě vykukuje z vody. Za patami jí křičí stádečko polonahých dětí.

Bohové, kolik takových tu ještě je, děším se, kolik takových, kolik opilých zůstalo v posteli, kolik hluchých staříků neslyšelo, kolik dětí nedbalé matky ve spěchu zapomněly?!

„Desi,“ řvu, „Desi, musíme prohlédnout město a dostat odsud lidi.“

Levitační kouzlo mě jen tak tak udrží, když se rozběhnu nad kalnou pěnu povodně.

Desmond

Slídíme městem jako hladoví, celou noc, mokré boty a šplhání po zdech, povolujících střechách, čím dál vyčerpanější stálými levitačními kouzly, evakuujeme.

Opilce, uplakanou stařenku s králíkárnou přestěhovanou do podstřeší, vyjevenou holčinu, co má určitě vši, sbíráme i prskající kočky, to na Moirin popud.

Kdybych ji chtěl opravdu dobře poznat, poznám ji dnes v noci. Není laskavá, při vyklízení padají facky, ostrý hlas pohání poděšené lidi ke spěchu, špičaté nehty ryjí do předloktí poháněných, ale stejně jako lidi hledá i zvířata, každý chlívek, ze kterého se ještě něco ozývá, každé polomrtvé kotě je hodno jejího zájmu.

Vyčerpaná... Mokrý vlasy se jí lepí k tváři, zablácené kalhoty ke stehnům, lnou ke kulatému zadku, kuš, teď na to není čas.

„Musíme za bránu.“ Chraplá čím dál tím víc, lícní kosti jí trčí z tváře a oči jsou obrovské.

Sykne levitační kouzlo a já vidím, jak nizoučko už je nad hladinou. Šlápne do toho prázdna jistě a já se sunu za ní. Za dnešní noc jsem se naučil její levitaci věřit. Naučil jsem se věřit i Moire samotné.

Moire

Mírím k chajdám hned za městskou branou, cesta tam vede trochu do kopce a možná, možná by tam zůstal někdo živý. Vybaví se mi místo páchnoucí odpadky a plné dětí, slepic, malých uňafaných psů. Tmaví muži a rozječené ženské, stále těhotné. Jak pobalili všechnu tu droboť? Předtucha a pochybnosti mě pohánějí. Svítá, v botách mi čvachtá voda a kolem nás plavou prkna a mrtvolky drůbeže, křivím rty. „Sajrajt, Desi... Copak nikdy nebude ráno?“

Splašky, splašky se drží u dřevěného plotu domku, promodralé běháky slepice, která vypadá, že posla hladem a ne přemírou vody, nebezpečně naklánějící se stará jabloň a zbytek domku nalepeného na zeď šancí. Podivné zvuky, z domku i od brány... hukot.

„Vypadneme, Moire.“ Desmondův hlas končí v kašli, ale zní rozhodně. „Je to tady, vlna. Mizíme.“

Už už mu chci dát za pravdu, když v tom zachytím pohyb barevného hadru. Děcko. Kluk. Ve výklenku vysekaném do kamenů opevnění se drží děcko tak šestileté. Mlčí. Mlčí a kouká. Udělám dva kroky a popadnu promrzlé tělíčko pod paži. Voda hučí. Desmond má pravdu. Vlna. Kluk najednou začne kopat a ukazuje dolů. Na urvaném žebříku visí šedivý kus hadru, ne, nakláním se z plošinky mokrých kamenů, je to štěně. Ukované do řetězu... šílené oči a promodralý jazyk. Podám dítě Desmondovi a sehnu se ke zvířeti, znamením řezu řetěz, voda hučí, jde to pomalu, jsem slabá, topící se štěně v mysli Radmira a zoufale drápající tlapky na mém předloktí. Voda hučí.

„Kašli na čokla, dělej. Moiro, dělej, kurva, uteč.“ Desův hlas teď zaznívá shora, je s klukem v bezpečí, levituje metr dva nad mou hlavou. Voda hučí.

Řetěz povolí, ohlédnou se a hodím mokré klubko chlupů vzhůru... Voda hučí, špinavá, páchnoucí, s námahou křivím prsty do potřebného posismu, něco těžkého dopadne mezi moje lopatky, jabloň, bleskne mi hlavou, proud strhl jabloň. Padám do tmavé, mráкотné vody jako do zlého snu. Větve jsou všude kolem mě. V plicích pálí, potřebuju se nadechnout, tupé nárazy, držím se větve, voda je všude kolem mě... Zkalená, špinavá, vražedná... Promeditujte vodu, říkála vždycky Mistryně Ulrika... Jak promeditovat takovou břečku, mihne se mi hlavou, a pak mnou voda uhoří o roh zatopeného domu.

Desmond

Nakonec přišla... A přišla rychle. Málem se propadnu, jak povolím pozornost a levitační kouzlo zeslábně. Stojím na maličké plošince s klukem a štěnětem v náručí a zírám do vody. Před chvílí se Moire skláněla nad harampádím a teď... voda teče dobrých pět loktů nad korunou povalené jabloně, která proudem probleskuje jako děsivé a nebezpečné zvíře. Svítá.

Snažím se zmobilizovat zbytek sil, cítit, cítit rudovlasou ženu, levitační kouzlo slábně, tisknu k sobě dítě i ztuhlý chomáč, který je možná ještě živý, hradby jsou na mnoha místech provalené, ale kolem zpevněných sloupů ještě odolávají, s námahou se vleču k jednomu z nich, s rizikem, že každou chvíli levitace povolí a já spadnu do rozbouřené vody se štěnětem i plačícím usmrkancem, zhrouťím se na provlhlou zeď, vytřepu z náruče kluka a stisknu hrudníček poloutopeného psa. Zachvívá se de-

chem. Obrátím štěně na záda a tupě se dívám na holé břicho. Fenečka hrabe do vzduchu kostnatýma nožkama, chce se jí žít. Pevně přidržím děcko, které začíná znova nabírat k pláči, a ohlédnu se na vodu ozářenou úsvitem.

„Pane...“ ošije se najednou raneček na mé hrudi, „žije Lovka?“

„Jo.“ Zavrčím. „Lovka žije.“

Moire

Jak promeditovat tuhle břechku, topím se, utopím se v té smradlavé bryndě, větve mě nepustí nahoru, nárazy omráčí a najdou mě na vrbě za vesnicí.

Voda, špinavá, kalná, černá, zběsilá, ničivá... Bohové, Rano, možná jste mě neopustili tak docela... přijmout duši té vody a nezemřít. Špinavá, zběsilá, beroucí všechno, vše pokrývající, vlasy mi plynou okolo hlavy v divém proudu, podvolím se řece, přestanu se jí bránit a přestanu ji nenávidět.

Téct... zběsile, silná, nesnažím se už dostat k hladině, potápím se hloub, dovnitř, do bezpečí... do srdce toku, voda mě tiskne a vleče, klouže po mně, klouže se mnou, svléká ze mě šaty jako nedočkavý milenec... proudím, ženu se se zběsilou radostí z divokosti... z běhu, z nespoutanosti... řeka je všude ve mně a já jsem v ní... Už netoužím po hladině... Domy a zdi, kameny, klády, nic mi nemůže stát v cestě... Řeka je všude ve mně a já... já jsem řekou.

Desmond

Na náměstí ční z vody jen štíty domů, v patře radnice se tísní zachránění, klopí hlavy před pohledy biřiců, kteří komisností zakrývají, že mají kalhoty plné strachu.

Postavím na podlahu děcko a z pod haleny vytáhnu štěně.

„Další... další spratek a další pes. Zatracená sběř! A kde je paní Moire?“

Otočím k Radmirovi hlavu a slova mu uvážnou na rtech.

„Je..?“

„Nevím, padl na ni strom a voda ji strhla. Je silná,“ snažím se o ní mluvit v přítomném čase, „ale byla už vyčerpaná. Z těch psů,“ kopnu vztekle podvratáka, který mi očichává botu, „z králíků, z koz, ze zapomenutejch spratků,“ pomalu začínám zuřit. „Byla vyčerpaná z nevyspání, kurva.“

Přejdu k oku a strnule zírám na tu spoušť. Všude je voda. Prohání se městem jako smečka hrdlořezů. Voda a pod ní rudé vlasy, bílá kůže, světlé bradavky jako tenkrát, hloupá čubička, pyšná na rozhoupané boky, ženská, co umře kvůli toulavému čoklovi, kvůli nechtěnému děcku, ženská, která se postaví povodni.

A já? Hlupák, co civí s otevřenou hubou, jak rudovlasá umírá, jak hasne plamen, čumí se spratkem v náručí a nedělá nic, vůbec nic.

Uhodím pěstí do zdi.

„Je mrtvá,“ zařvu a lidé se příkrčí.

Pevně se opřu o zeď a kolena přitáhnu k břichu. „Je mrtvá,“ opakuji si tiše. „Mrtvá, a je to moje vina.“

Moire

Mrtvý hraboš, blátivý břeh, z vlasů mi crčí bahno, když se zvedám z vody na úpatí kopce. Skončila divoká honička a já... Raina je... Raina je rozvodněná a já jsem já. Chvějící se zimou, pokrytá bahnem, prázdná a vymrskaná jako po opici, svaly bolí a v žaludku jako bych měla kus ledu, pod nohama mi čvachtá rozmáčená tráva. Oto-

čím se k městu, provaleným opevněním vytéká voda a nahoře nad Grabsteinem se kouří z malých ohňů. Lidé vaří snídani. S úšklebkem šlápnu do louže a ohlédnu se přes rameno.

„Jak se teď cítíš ty, Raino?“ a hned si odpovím: „Plná svinstva, čarodějnice, plná svinstva.“

Desmond

Dostat lidi na vršek není nic snadného, bojí se šlapat do prázdna, zvířata se vzpírají, ženské bulí, chlapi klejou, použiju Moirinu metodu, rozdávám štulce, řvu... mechanicky, otupěle, připadám si jako městský kat, ne jako zachránce, když před sebou ženu stádečko zmatených po úzké lávce přes vodu. Civím si pod nohy, čekám záblesk bílé paže, cár černého pláště, kalhoty vodou ostře přilepené ke klínu, kde je jim konec, tupě zírám do vody a pak mě ani nestudí voda v holínkách, když se brodíme přes louže.

„Nahoru!“ křiknu a kopnu do blábolícího pobudy, který ještě nestačil vystřízlivět.

„Ještě jednou, a vykopu ti zuby,“ rozpřáhnu se znovu ke kopanci a můj vztek zaduní na jeho žebrech.

Uprchlícký tábor, znám to z války, vždycky stejný. Mokrě hadry vlající ve větru, kouř ze špatně založených ohniček, děti zakopávající přes psy a podsvinčata, prázdné pohledy dospělých...

Padnu do provlhlého sena, které tu zbylo po poslední tancovačce, a starostová mi nese kouřící hrnec:

„Vino, vzácný pane, to vám udělá dobře.“

Nakloním nádobu k ústům a piju, bezmyšlenkovitě, pálím si jazyk, v hlavě mi hučí, vlny zimy a tepla lomcují

tělem, přichází spánek a já se mu nebráním. Zaspat to. Zaspat to a třeba už se neprobudit.

Šum hlasů je náhle jiný a to mě vytrhne z usínání. Úzkostlivé pištění dětí a zakřiknutý šepot žen, hlavy otočené dolů.

Co se zase stalo? Nová vlna, vyšší? Nesmysl, to už nebude.

Vyhrabu se na nohy a stejně jako ostatní se zadívám dolů, někdo stoupá kopcem, někdo ve špinavém, zabláceném oblečení nebo, eh, nebo nahý.

Třeštím oči, pod bahnem prohlédá narudlá barva vlasů, bílá kůže pod rozmazaným příkrovem bláta, odstrčím ženskou v modrém šátku a rozběhnu se z kopce, co to je, bohové?

Nemrtvá, rusalka, už monstrum, které někdo vytáhl kouzly z bahna? Nebo prostě živá žena, živá Moire, nahá a špinavá, ale živá?

Pokyne mi unaveně rukou. „Půjč mi plášť,“ šeptá rty slepenými únavou a vyčerpáním, i na řasách má přilepenou trávu, ve vlasech, na hrudi, všude přischlé listy ostřice, páchnoucí bahno na lýtkách, obejmu ji opatrně, ale cítím, že nechce, abych ji zvednul, došlapuje bosýma nohama na trávu a blíží se k lidem, vyjeveným a zaraženým.

Pojednou se otočí a přivolá mě gestem ruky. „Ukaž mi toho psa.“

Moire

Sedím zády opřená o kolo vozu a připadám si víc než nahá bez amuletů a medailonů, bez náušnic a náramků, zahalená v Desmondově plášti a v čísi sukni, unavená

k smrti. Před očima se mi dosud míhá voda, cítím ji v sobě, cítím její chuť, její pach, její zlobu. Nikdy už se nebudu v Raině koupat za letních dnů, nevědomě a s důvěrou, nikdy už pro mě nebude jenom vodním tokem. Je blízka... pro toho, kdo se stal její součástí.

„Jak ses z toho dostala?“ Desmond mě drží za ruku jako vyhořelý, jako dítě.

„Meditace vody.“ Huhlám, sama si nejsem jista, jestli jsem schopna to vysvětlit, byť i kolegovi.

„Proto nemám šaty a nic... prostě... tekla jsem.“ Tuším, že to zní pitomě, a Desmondovi i přes vážnost situace škube v koutcích.

Malátně do něj strčím. „Dej mi napít vína.“

Spala jsem? Snad jsem spala... Ležím teď v teplém lůžku ve voze, který se otrásá. Šmátrám si rukou po těle... nahá, ale bláto je pryč, nadzvednu se na lokti a vidím Desmonda. Dívá se z okna a pod očima má stíny... kotlety už zdaleka nejsou dokonalé. Dostal zabrat, pomyslím si.

„Kam jedem?“ Trochu chraptím a můj vlastní hlas mi zní cize.

„Do Adleru,“ otočí se ke mně Desmond.

„Za senilním Laviniem?“

„Přesně tak.“

„Tam je sucho?“

„Tam je sucho,“ usměje se na mě Desmond.

„Jsem nahá,“ připomenu mu.

„Jsi pěkná! V Grabsteinu to za tebe na chvíli vezmou jiní. Všichni si najednou vzpomněli na krásnou Moire.“

„Na děvku Moire?“

„Nymfomanku Moire...“ najednou zvažní a nakloní se ke mně. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jen se ptej...“ ušklíbnu se a podepřu si hlavu.

„Víš,“ odkašle si, „Moire, ty jsi tenkrát přece dala skoro každému, tak proč ne mně?“

A já zvrátím hlavu a začnu se smát a směju se a směju a směju.

A v tom smíchu se pojednou zlomí nenávist k Bratrstvu, odplývá křeč mostů spálených po odchodu z hlavního města, ve světle smrti a zkázy jsou směšná zlá slova stará pár desítek let. A nedobojované boje? Je na čase vrátit se na kolbiště.

Nymfomanka, děvka... a co, už jsem dospělá, pomluvy vyčpěly a jak by taky ne, ve mně už nezbývá mnoho ze sladké holčiny, která se natrásala před očima své špatné party.

Pomyslím na zpusťovaný Grabstein, na horu práce, která čeká, a pohlédnu do tváře zaraženému Desmondovi.

Ne sama. Už ne sama..., pomyslím si a předloktím si přitáhnu jeho hlavu k ústům.

„Uschneme v Adleru,“ šeptám, „a pak mi píchneš, Desi. Nenecháš mě trčet samotnou v té promočené díře, jasné? Pomůžeš mi zahojit Grabstein a potom...“ Nadýchnu se santalu, jehož vůně ulpěla v Desmondově kožešinovém límci, voní velkým městem, stejně jako před lety.

„Když já bych tě radši...“ mumlá Desmond do přikrývky a ani nevidí, jak mi smích už zase cuká koutky.

IV.

Raina se pomalu stahuje z okupovaných území. Tváří se jakoby nic, uléhá do svého koryta jako do kolébky a už se nezná k blátivé spoušti kolem. Městečko v jejím záhybu si líže rány, ucpává pobožené zdi, hašteří se, trochu se

krade, trochu se obdarovává, a Uma vymetá z kuchyně bláto a domlouvá veliké šedé zachmuřené feně: „Však ona se vrátí, uvidíš.“

A rudovlasá čarodějka opravdu přijde.

Čas, kdy klasy dozrají

*Miluj mě
a klasy budou růst
lehni si se mnou do vysoké trávy
miluj mě
a z klasů budou zrna
tak jak z nás nikdy ne
(Stará milostná píseň)*

Grabstein je jako dětský koláček z hlíny, jako bábovička rozšlápnutá nepozorným chodcem. Ráda bych zůstala, ale za kopci leží hlavní město, desetiletí nedořčené věty, dluh. A Bratrstvo...

Stačilo znovu přičichnout k intrikám a vášním, přičichnout k nim jako k Desmondově navoněnému límci a touha vítězit, touha dokázat, že neměli pravdu, když mě před lety sfoukli z dlaně města, bezvýznamné poštolčí pírkou, pošetilé děcko.

Cítím svědivé nutkání vrátit se do hry a tak... „Lino, dohlédneš tu na to?“

„To víš,“ usměje se obtloustlá žena, které ani kouzla nedokážou ubrat kila natrvalo, a mrkne na mou, teď už vlastně svou, hospodyně.

„Jsi ještě mladá, Moir, a exilu už sis užila dost. Seber toho svého navoněného fešáka a upaluj tam, kde se vaří život.“ Dobromyslně mě přivine k mohutnému poprsí, které voní rozmarýnem, měkká ruka se probírá vlasy na

mém zátylku a modré oči hledí moudře, zkušeně a... smutně. Obě víme své, i Linu povlácel život, běh let delší, než je dán ostatním. Za modrou oblohou duhovky čeká únava na chvíli, kdy za mnou zaklapnou dveře.

„Umo...“ hladím statná ramena generálky kuchyně.

„Paní... Moire, lištičko.“ I herdekbabu někdy přemohou slzy, ale Uma je rázně setře zástěrou.

„Ale tu potvoru si vezmete s sebou!“

Velké šedé tělo se mi nekompromisně tiskne k nohám. Skloním se k obojku a těžká hlava sebou smýkne k mému nosu, růžový jazyk mi omete tvář a zafunění mě skropí sprškou slin.

„Venku už čeká kočár...“ Do ženského světa znenadání vpadne cizorodý element v podobě Desmonda nastrojeného v jezdeckém.

„Moire, dámy, já vás chápu, ale takhle se nevypravíme nikdy.“

„Chlap, nedočkavej chlap,“ odfrkne Uma a demonstrativně odnáší své mohutné pozadí směrem ke kuchyni, kde má připravené koše se „svačinou“.

„Vydrž, bratříčku, už brzo budete mít s Moir úplně soukromí.“ Lina mateřským pohybem načechrá čarodějovi rukáv, Desmond se rozpačitě ošije a zoufale na mě kroutí očima.

„Rváčku bereme s sebou,“ dorazím ho a kývnu bradou k feně, která pohybuje citlivým nosem a očichává naleštěné boty.

„To ne,“ zaběduje a Rváčka zatřepe velikou hlavou s ušima ustřiženými až u hlavy a pak na uvítanou vrazí Desmondovi svůj tupý čenich do rozkroku.

Čarodějovy oči jsou teď nevýslovně ztrápené...

Moire

„Kotátko, ty ses vůbec nezměnila...“ Nalíčené rty mi sjedou po kůži.

Tady se to vůbec nezměnilo, myslím si zoufale a rozhlížím se po zahradě. Fontána, stan, rozkošné letní šaty a řeči... nekonečné, sladké...

„Ó bohové, Theodoro, tebe jsem neviděla věky. Ta žlutá ti sluší,“ drmolím, abych zapadla, a mrkám oslněna záplavou volánů barvy vanilkové zmrzliny. Ty šaty jsou děsné, myslím si zuřivě a najednou vidím v Theiných očích vztek.

Čtou, uvědomím si, oni tu všichni čtou. Mor na to, zatracená sebranka.

Olíznu si rty a hlas mi klesne: „Ale upřímně, má milá, volánky já nesnáším.“

Odpověď nemusím zjišťovat telepaticky, pohodlně ji přečtu ve staženém Theodořině obočí.

A máš to, ochechule, bleskne mi úlevně hlavou. Tanečky vám tu předvádět nebudu.

„Moire, můžeš na chvílku?“ Des mi šeptá do ucha a táhne mě směrem ke stanu. „Někdo s tebou chce mluvit...“ usmívá se tajemně.

„Lištičko.“

„Viero, ty starej...“ Slůvko chlívě raději spolknou, sem se nehodí, oblak těžké pánské voňavky mi plní nos a mužské ruce mě pevně objímají.

„Chlívě, jen to klidně řekni,“ směje se mi do ucha Viero, starý přítel, kumpán, souputník pitek a nočních her.

Postaví mě na zem. „Chybělas mi, vyčítal jsem si, že kvůli mně...“

„Nech toho,“ mávám rukou, „raději mi řekni, co teď děláš.“

„Ále...“

Zvednu oči k jeho tváři a vidím vrásky, drobné vrásečky, které prozrazují, že věk už se přehoupl přes stovku, prozrazují šikovnou práci toho, kdo udržuje „mládí“ tohohle těla, a zamrazí mě.

„Tak co děláš?“

Viero se natáhne po karafě s vínem a rozpačitě zavrčí: „Poradce...“

Desmond mi foukne do vlasů... „Ano, dělá poradce. Králi.“

„Králi?“ Vybavím si mladíčka s řídkými plavými vlasy a roztěkaným pohledem. „Friedrichovi? Kolik mu už vlastně je?“

Změřím si Desmonda a Viera, rozvalené v křeslech, s pohledy líných hadů.

„O co jde?“

„Je mu už skoro padesát, lištičko... Dlouho jsi tu nebyla. Friedrich málem starý, ženatý, otec čtyř dětí, a na hradě žije ještě sestra jeho ženy. Chystá se svatba...“ Slova zůstanou viset ve vzduchu.

„O co jde?“ zopakuju znova a ostře.

„Moire,“ Viero mě chytne za ruku, „Moire, poprosil jsem Desmonda, aby tě přivedl, protože jsem tě strašně chtěl vidět, ale také proto, že... že se říká, že chodíš do dolního města. Často... a vyhlízejí tě tam jako smilování.“

„Na rovinu, bratře...“ Už tuším, kam míří, a v košíku hrudi mě studí dech.

„Lištičko, potraty. Víš, že to Bratrstvo zakazuje.“

„Kašlu na Bratrstvo. Ty ženské tam...“

„Ale ano, lištičko.“ Viero těžce polkne. „Sháníme někoho, kdo dělá potraty.“

Desmond

Tisknu dlaně na Moirin zadek, úhledně a zatraceně přiléhavě obalený černou látkou. Tančíme... cítím její vztek, její hněv, trhaný pohyb její hrudi na mé.

Moire, plamen... Už vím, od žhavé chvíle na sedadle kočáru už vím, proč musela odejít. Oheň, který neuhasí ani řeka. Horká hlava a neústupnost, urputná neústupnost nepoučitelné. Snadný vztek. A neúprosné vědomí povinnosti.

Ach, myslel jsem, doufal, že Moire položí svou zrzavou hlavinku na moje rameno a zmírní cval. Po všech těch smutných letech v Grabsteinu, po léčení dny babiček a nadýmání krav si přece mohla užít pohodlné práce v salonech, věštění ve věcech lásky, elegantních nádobek s elixíry...

Město i cech by ji přivítaly s otevřenou náručí, kdyby...

I teď cítím zkoumavé pohledy, jistě, některé jen hodnotí křivky skryté pod hedvábím, jiné se snaží dotknout pohublé tváře zacloněné houštím rudých vlasů, vyrvat tajemství, myšlenku, záchvěv emoce. Šepot, všude kolem sebe cítím šepot cizích myslí.

Kdyby... ano, proč musí Moire do dolního města? Když poprvé vzala Rváčku na řemen a vyrazila, čekal jsem při rudém víně. Přišla v noci, vyčerpaná, páchnoucí kouřem, spáleným lojem, vanem laciné krčmy. A její ruce, unavené, jako bez života.

Pak se tak vracela často, když přicházela domů, od vchodu se často odlepil stín a v laboratoři se střídali poranění rváči s úsměvy křečovitými bolestí, holky s poplašenými očima i děvky, kterým se pod oloupanou drzostí z náhle omládlých tváří šklebil strach.

„Nemůžeš je sem vodit,“ řekl jsem tehdy, a ona složila ruce do klína. Pohled jako dýka. „Dobře,“ odpověděla. „Dobře, ale tohle je moje práce.“

Věděl jsem, viděl, tušil, že většina její magie, její tvrdé, stravující práce, se děje v ulicích a komorách dolního města. Ghetto... a Moire s Rváčkou v patách, drobná žena s fenou dosahující jí až k pasu, se toulala ulicemi. Ptala se, mluvila, léčila a... také zabíjela. Potraty kněžší zapovídají, ale každý z nás už občas... Občas. Ano, jedna žena je zatraceně málo na zahojení ran poloviny města.

Ale přinášela i jinou práci... staré knihy ze zapadlých vetešnictví, pomatené básně, slepce drnkající podivné melodie.

„Mluví zajímavě, poslouchej,“ smála se, když jsem se ptal.

Hudba skončí trylkem a já přitisknu úzký pas své tanečnice. „Moire, plameni,“ chraptím.

„Dej mi pus,“ zvedne ke mně tmavé oči, a když se skloním k jejím rtům, přitáhne mě za vlasy na spánku.

„Kašli na tu sebranku,“ sykne mi do ucha a já poslechnu.

Moire

Skoro jako za starých časů. Závěsy se pohybují v mírném vánku, svíce hoří a muži se choulí v křeslech. Stejní muži. Jen slova jsou jiná.

„Neudělám to, Viero, je to svinstvo. Najděte na to jiného.“

„Moire, má milá, vidíš to špatně. Koneckonců, to děvče za nic nemůže, je stejně ubohé jako ty tvé poběhlice. Potřebuje pomoc, přítelkyni.“

„Pomoc potřebuje hlavně Friedrich, že?“ zasyčím zle.

„Ten potřebuje udat panenku nepoškozenou, panenskou, neobježděné hříbě. I když ji už učil chodit pod sedlem, co?“

„Moire...“ Desmond vstane a obejmje mě kolem ramen... podrážděně jeho ruku shodím a on se odtáhne.

„Moir, je to horší... Ty víš, že kněží potraty zakazují a Friedrich je, kromě jiných vlastností, také pověřivý. Bude jim naslouchat a až vezmou tvé ovečky na mučidla, budou mluvit a ty... budeš mít dost práce, abys zachránila sebe. Vyhodí tě z Bratrstva, vyhnanství, znova... Moire, já tě prosím...“ Má vyděšený hlas. Hlava mě bolí.

Viero odkašle. „Když odmítneš, dokážu zařídit, abys měla čas odejít a abys měla kam. Slibuju. Ale to děvče si pak vezme do parády někdo jiný, za peníze, za hodně peněz to udělá kde kdo. Králova švagrová, králův tajný hřích. Už jen znalost toho tajemství dává moc. A navíc, to děvče za to nemůže. Aloisia je hodná holka, jen trochu osamělá. Vyrostla tu, zná ho odmalička, a tak...“

„Ano, zná ho odmalička a on jí zneužije. Král. Ten parchant, ten parchant mizernej. Proč mám tahat z bryndy zrovna jeho?“ podívám se vztekle na své společníky. Mlčí...

„Kolik že jí je?“

„Čtrnáct.“

„Jak dlouho o tom ví?“

„Déle než od posledního novoluní.“

„Není čas. Čím déle to bude trvat, tím hůř. A navíc, jestli si ženich přiveze své čaroděje, bude zatraceně těžké vydávat tu děvenku za pannu. Už teď, natož když tomu dáme ještě měsíc. Chci mluvit s králem, Viero. Ze všeho nejdřív chci mluvit s ním.“

Desmond

„Desmonde, ta tvá mladá dáma, ta si nadělala velké nepříjemnosti... A tak brzo po návratu...“ Slova zůstanou viset ve vzduchu a já bloudím očima po místnosti. Ignáci-ova přepychová pracovna je plná svazků... Knihy? Kdepak, šklebím se v duchu, záznamy o příspěvcích, berních a nemovitostech Bratrstva...

„Nepříjemnosti?“ řeknu pomalu. „Snad. Je to velmi tvrdě pracující žena, zvyklá se rozhodovat po svém. Byla jedinou rezidentkou Grabsteinu dlouho.“

„Ano, příliš dlouho. Naše milá Moire zapomněla, že stále podléhá stanovám Bratrstva, že je jimi vázána. To její, ehm, andělíčkáření jí může velmi znepríjemnit život a bylo by dobře, kdyby si to, ehm, uvědomila.“ Hlas představeného Bratrstva se táhne jako cukrová kaše, jedovatá cukrová kaše. Velmi hezký muž, kulantní, to je to pravé slovo. Hladký.

„Myslím, že si Moire velmi dobře uvědomuje důsledky své práce, Mistře Ignácie. V podmínkách dolního města, v těch chudinských barácích dělá, co může. Ruku na srdce, Mistře, nedokáží uživit ani děti, které mají, natož...“

„Milý Desmonde, stanovy hovoří jasně. Žádná vyhánění plodu. A ta mladá dáma to dělá na potkání, bezúplatně... To narušuje mravnost i řád.“ Do cukerné kaše přibylo jedu. „Vyřid' své malé přítelkyni, že by měla zvážít, zda jí setrvání v Bratrstvu a ochrana, kterou jí Bratrstvo poskytuje, zavazuje alespoň k tomu, aby se řídila dobrými radami, které jí dáváme. V opačném případě si myjeme ruce, myjeme si ruce se všemi důsledky.“

Vstanu... „Chápu,“ říkám těžce, „vyřídím jí vaše stanoviska.“

Zažloutlé papíry v kožených šanonech voní stářím, když je mjíím. Peníze, cinkavé mince, které přitékají do pokladny...

„Synu,“ nasládlý hlas mě zastaví, když sahám po klice, „řekni své zrzeče, aby si uvědomila, co král pro Bratrstvo dělá, a zařídila se podle toho. Ostatně, její nerozváženost by měla nepřijemné následky i pro tebe, Desmonde, a ty tohle krásné město přece nechceš opustit.“

Nemám už sílu než kývnout a zavřít za sebou dveře. Na chodbě zvednu pěst k ústům. Máme tohle ještě vůbec zapotřebí?

Moire

Na chudobě je nejhorší ten pach. Špína a sbírané mléko, kvasnicový závan špatné kořalky...

„Magdaleno, jsou tu ještě nějaké?“ Šenkýřka vybíhá před krčmu a její malá dcerka mi leze na klín.

„Teto, udělej motýlka.“ Zmořeně se na ni podívám, ale pak fouknu do kornoutu dlaně a tmavou místností se zatřepetají barevná křídla, míhají se chvíli v chabém světle, které dopadá přes voskovaný pergamen v oknech, a pak zmizí.

„Teto, proč už jsou pryč?“ Dětská ústa se krabátí k pláči.

„Není teď jejich čas, holčičko, a taky tady nemají žádné kytky.“

„Ještě...“

„Ne,“ shodím děcko z klína a vstanu. „Mám ještě práci, víš. Magdaleno...“

„Už běžím...“ Magdalena vstoupí do místnosti a v patách jí capká mládě sotva odrostlé.

„Podíváš se na ni, Moire?“

„Coby ne...“

Šenkýřka ušetří své malé pohlavek a pak vrazí štulec i dívce, které přišla s ní. „Mazej ven, pískele, a ty se narovnej a pěkně řekni paní Moire, jak to bylo.“

„Vezmu si ji vedle...“ Beru děvče za loket a vedu ji ke dveřím do komory, jediné místnosti v celém hostinci, která nemá očouzené stěny. I bílá může někdy vypadat zlověstně.

„Mám podezření, že s ní její táta, no, však víš co.“

„Bohové,“ vzdychnu, „bohové nemilosrdní.“ Myslí mi proběhne vzpomínka na dívku Aloisii, smutnicí stejně jako tohle umouněné děvče jen o kus dál ve zdech města.

„Mor na to všechno.“

„Ty, Magdo,“ očišťuju si nad plamenem svíčky ruce, „neptal se tady někdo po mně? Však víš, biřici, kněží, stráž?“

Upracovaná ruka žehná ochranným gestem. „Ještě to tak. Nikdo tu nebyl.“

„A nebyl nikdo ze zdejších u nich? V šatlavě, u výsledku?“

„To máš těžké, má milá.“ Lavice zaskřípe, jak na ni Magdalena spustí svůj důkladný zadek. „Trajdaleny jsou u nich pořád. Každou chvíli se některá vrátí se zmalovaným hřbetem, je to už holt taková práce.“

„Hmm. Jistě.“

„Máš kvůli nám nějaké nepříjemnosti, čarodějko? Víš, všichni si už zvykli, že přijdeš a řekneš, co a jak. Oni to tam u vás nechtějí?“ Má starostlivé srdce, tahle plavovlasá hostinská, a hodně široké. Tak široké, že se do něj vejdou všichni flamendři, co jich zdejší čtvrt má. Také už jsem jí pomáhala, aby pod střechu nepřibylo další děcko, k jejím pěti dětem další hladový krk.

Dívám se na své ruce složené v klíně. Mockerát pozvaly dítě do života a mnohokrát také zavřely dveře. Dolní

město mi dává málo příležitostí otevřít dětem dveře světa, tady život není dar, ale jho, a život požívá ty nejslabší. Děti.

„Půjdu, Magdaleno,“ dotknu se jejího ramene. „Jsem unavená.“

„Moire, nepřijdou biřici? Mám děti, však víš...“

„Jistěže nepřijdou, co je jim po nás,“ usměju se nuceně.

„A ta malá, byla v tom...?“

Jen potřesou hlavou.

„Takže byla.“

Co mám na to říct?

Písknu na Rváčku, pospávající v koutě, a vracíme se domů úzkou ulicí mezi domky, slyším křik, rány, vzdechy... Nikdy to neskončí, nikdy, pomyslím si.

Desmond

„Přijde?“ Viero má napjatý hlas a ani výborně ošetřené víno nemůže udělat naši schůzku příjemnou.

„Přijde ke králi?“

„Řekla, že ano, a ona málokdy lže. Přijde už kvůli tomu děvčeti.“

„Díky bohům. Nějaká z těch, které ‚ošetřila‘, cosi plácla v arestu a kněží brzo spustí povyk. Moire potřebuje krále. Musí...“

„To před ní neříkej, tohle slovo. Zapomněls? Nemusí nic.“ Ušklíbnu se, i když to není veselé, při vzpomínce na zuřící Moire, na Moire rozbíjející sklenice a vázy ve vzteku z toho, že jsem řekl, že musí... na tmavé oči v hněvu.

„Tedy nemusí..., ale bude lepší, když půjde. Jak je na tom se Silou? Zvládne...“

„Vyhnání plodu?“ skočím mu do řeči „To jistě. Viděls někdy její levitaci? Materializace? Žádné knihy, pláště,

meče, hůlky, syčí si pro sebe nějaká zaklínadla a jde jí to. Všechno jde té naší zrzce.“

Viero usrkne vína. „Já vím. Neměli jsme ji nechat odejít. Ten Grabstein...“

„Jí svým způsobem prospěl. Kdyby zůstala tady, byl by to jen další zdejší květ. Mastičky a karty, takhle...“

„Takhle máme v revíru dravce. Udělejme všechno pro to, aby v našem revíru mohl zůstat. Desi,“ Viero mi naléhavě stiskne ruku, „přemluv ji, ukecej, naslibuj jí cokoli, ať na tu schůzku s králem přijde. Přemluv ji, nebo na naši lištičku vytrouběj halali.“

Moire

„Pane?“ Za ta léta, co jsem ho neviděla, se z trucovitého plachého mládence stal trucovitý muž, který svou plachost skrývá za aroganci trůnu. Ramena široká vycpávkou a naučená póza toho, kdo velí. Neduživé tělo a duše uskřípnutá v sametovém kabátci. Král.

„Jistě víš, proč jsem tě pozval, Paní...“ Mentorský, povýšený tón vrchnosti k poddanému mě uštkne vztekem...

„Jistě,“ řeknu laskavým, mateřským hlasem, „potřebuješ moje přispění v choulostivé situaci, Friedrichu.“

Nehodím se ke dvoru, nehodím, ale takový cucák, taková nicka, která se válí po děvčeti z přízně, mě nebude... Klid, šeptám v duchu a tlak v hrdle pomalu ustupuje.

„Znám tě od dětství, Friedrichu,“ artikuluju zpěvavě a králova ústa opouští zlobný výraz, oči měknou. Neměl ses se mnou scházet o samotě, hlupáku. Na vzdorovité namyšlence se nemusí s fortelem.

„Ano, znáš,“ řekne skoro překvapeně. „Říkali, že umíš pomoci od...“ zarazí se.

Kývnu. „Ano, umím. Neublížím té dívence.“

Možná nevědomky nabízím muži stéblo, poslední záchranu před ztrátou tváře, před zjevením ošklivé pravdy chladu a sobectví.

„Nemusíš se o ni bát, Friedrichu.“ Sama jsem ukonejšena hlazením hlasu, jako by zpívání působilo i na toho, kdo ho užívá.

„Nikdo se to nesmí dozvědět.“

Smířlivost přivolaná hlasem je pryč.

„Chápu. Nic jiného jsem ani neočekávala. Budu diskrétní.“ Stejně to vědí všichni, kdož to vědět potřebovali, chlapče. Nic se neutají.

„A svatební noc?“ Mne si zamyšleně nos, už nejde o děvče, ale o spojenectví, státnický akt, kde duše nedozrálé žáby není důležitá.

„Ženich nepozná nic, báby, pokud ji nechá prohlédnout, taky ne. Lidé z mého cechu... mohou mít podezření, pokud budou dobří. A navíc, bude to vědět ona. Pokud jí nevymažu paměť. Králi, není to hra. A rizika existují.“

„Pokud se něco stane, tak...“

„... tak se budu snažit zmírnit následky pro to děvče. Víc ti neslíbím.“

Nechce se mi znovu zpívat... Příliš se zlobím. Skoro chci, aby mě Friedrich napadl, aby mi vyhrožoval, má nechut k němu vzrůstá...

„Říkali, že jsi nejlepší...“

„Nejlepší by bylo to dítě nepočít,“ řeknu tiše.

Tvář mu zkříví strach. „Myslíš, že bohové..., že bohové se mohou zlobit? Dám vystavět chrám.“

„Dej vystavět sirotčinec, králi. Chrám nepomůže.“ Takový hlupák.

„A bohové?“

„Dívají se na horší věci, přežijí i tohle. Zaveď mě k tomu děcku... Nemáme čas.“

Desmond

Sedím, před sebou křišťálovou kouli, a váhám... Dívat se, a možná vidět, jak Moire zuří, jak ničí naděje na klidný život ve městě, líné procházky po nábřeží, večery s dobrým vínem v pokojném světle svíček?

Rozhlédnu se kolem sebe. Známé zdi, koberec z Mutary, gobelíny. Vyřezávaný regál s broušenými lahvičkami a křeslo vyřezané do takřka ženských forem. Domov.

Život byl klidný, než přišla Moire. Plamen... Je pěkné nespávat sám, je příjemné vést dlouhé debaty, večer, když závěsy probleskuje zapadající slunce, je povzbuzující mít jistotu v jiné ruce než ve své vlastní. Ale ten věčný neklid, strach, že ji horká hlava zavede do podivných končin, úzkost.

Nerozhodně zdvihnu nad kouli dlaň a najednou vedle mě stojí Rváčka. Nepřirostla mi nijak k srdci, hřmotné slintající a pelichající zvíře, které se objevuje v ložnici v nejnevhodnějších chvílích a vrčí se zuby nebezpečně blízko některých mých partií, ničitelka úzkostlivého pořádku, který tu vždycky panoval, ale teď, teď přitáhnu její hlavu ke své a fena nenakrčí čenich a neukáže zuby, ale konejšivě se ke mně přitiskne.

„Rváčko, co to ta tvá bláznivá paní zas dělá?“

Zvíře horlivě funí a líže mi ucho, ostré šedobílé chlupy se snášejí na křeslo a já se konečně odhodlám, mávnu rukou a křišťál se zatáhne mlhou, ze které se pomalu noří místnost, napjaté tváře, Moire se naklání ke králi...

Měl bych jí pomoci, když jsem nepomohl proti rozvodněné řece, když jsem se bál, že nevyžádaná starostlivost by se dotkla hrdosti rudovlasé víc, než by mi odpustila. Měl bych jí pomoci, protože ten stud nad nepodanou rukou nechci znovu zažít.